

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou ve věci žalobkyně: **N. K.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2015, č. j. OAM-369/ZA-ZA02-P16-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 6. 2015, č. j. OAM-369/ZA-ZA02-P16-2015 nebyla žalobkyni udělena mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Proti tomuto rozhodnutí brojila žalobkyně žalobou ze dne 8. 7. 2015 doručenou Krajskému soudu v Brně téhož dne. Obsahem žaloby byl popis skutečností, na základě kterých se rozhodla opustit O udělení mezinárodní ochrany žádala z důvodu ozbrojeného konfliktu, který na probíhá, dále poukázala na špatnou ekologickou situaci spojenou s únikem radioaktivních látek po výbuchu Zároveň poukázala na to, že v České republice žije její partner, se kterým má úzký vztah obdobný rodinnému. Správní orgán uvedl, že nejsou naplněny důvody pro udělení mezinárodní ochrany, protože válečný konflikt na zasahuje pouze dvě oblasti z celkového počtu 24 oblastí na Nezkoumal a ani blíže

nezjišťoval, jaká je ekonomická situace v ostatních částech, zda je možné zde žít důstojný život a zda je možné si najít zaměstnání. Dále poukázala na to, že ve své vlasti má výrazné problémy s dýcháním, které jsou způsobené právě radioaktivními látkami, které v době výbuchu elektrárny pronikly do půdy či okolitých bažin. Na není schopna si najít práci, není tak v jejích možnostech platit pronájem bytu, tedy není schopná si zabezpečit finanční prostředky na důstojný život. Navrhla proto, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření žalovaného ze dne 19. 8. 2015 popřel žalovaný oprávněnost námitek uvedených žalobkyní, nesouhlasil s nimi, neboť neprokazují nezákonnost napadeného rozhodnutí. Poukázal na to, že v případě žalobkyně se jedná v pořadí o již třetí žádost o mezinárodní ochranu. V napadeném rozhodnutí byly zohledněny všechny skutečnosti, které uvedla ve své žádosti o mezinárodní ochranu, v dostatečném rozsahu se jimi zabýval, posoudil je ve vztahu k příslušným ustanovením zákona o azylu. Nepominul žalobkyní uváděné problémy související s konfliktem na východě země, problémy plynoucí z tíživé ekonomické situace a související s obtížným hledáním ubytování, obavy související se špatnou ekologickou situací v oblasti způsobenou černobylskou jadernou havárií a konečně ani přítomnost druhu žalobkyně v ČR, s nímž chce mít rodinu. Odmítl tak neopodstatněnou žalobní námitku, že by se nezabýval důvody žalobkyně souvisejícími způsobením radioaktivních látek v dané oblasti. V této souvislosti odkázal na stranu 6 odůvodnění rozhodnutí. Pokud se týká uváděných ekonomických problémů, odkázal na usnesení NSS ze dne 28. 4. 2014, č. j. 5 Azs 19/2013-45, v němž opakovaně kasační soud vyslovil názor, že ekonomické potíže v zemi původu nejsou relevantními důvody z hlediska azylu (srov. např. rozsudky ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004-48, rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003-49, rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003-36 nebo rozsudek ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003-51, www.nssoud.cz). Vzhledem k důvodům, které žalobkyně vyslovila v souvislosti s tíživou ekonomickou situací, žalovaný citoval usnesení NSS ze dne 18. 7. 2013, č. j. 4 Azs 40/2012-26, které přílehavým způsobem dopadá i na projednávanou věc.

Napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě řádně zjištěného stavu věci, žalobkyně měla dostatek prostoru uvést veškeré skutečnosti, jež považuje z hlediska své žádosti o mezinárodní ochranu za podstatné. S podklady, které žalovaný opatřil za účelem vydání rozhodnutí, měla možnost se dne 26. 5. 2015 seznámit a navrhnout jejich doplnění, což však odmítla. Z vlastní iniciativy podkladové materiály nedoplnila, omezila se na obecné konstatování o zhoršení situace na, o nedostatečném potravinovém zásobování a omezení autobusového spojení do jejich vesnice, o čemž se dočetla na internetu. Za takové situace se její nynější námitka, že si žalovaný neopatřil dostatek podkladů pro rozhodnutí a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, jeví jako neopodstatněná, a tedy irelevantní. Byť současná situace na je komplikovaná, přesto žalovaný závěr, co do absence důvodů k udělení azylu či doplňkové ochrany žalobkyni, pokládal za dostatečně odůvodněný a přezkoumatelný. Podanou žalobou tak nebylo zpochybněno jeho rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, proto navrhl, aby žaloba jako nedůvodná byla v plném rozsahu zamítnuta.

Ve správním spise se nachází žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany ze dne 13. 4. 2015, z níž vyplynulo, že je státní příslušnicí, ukrajinské národnosti a vyznává křesťanství – pravoslavnou církev. Je svobodná, má středoškolské vzdělání, na pracovala v letech 2007 až 2009 jako prodavačka v obchodě. V období ode dne 3. 6. 2013 do dne 25.

12. 2013 a ode dne 21. 6. 2014 do 8. 11. 2014 pobývala v Vlast naposledy opustila dne 22. 3. 2015, na území ČR přicestovala s platným cestovním dokladem a schengenským vízem. Potvrdila, že v ČR již o mezinárodní ochranu (azyl) již 2x žádala, a to v roce 2003 a v roce 2014, v obou případech jí azyl udělen nebyl. Důvody, které ji vedou k opakované žádosti o udělení azylu, jsou válka na, špatná ekonomická situace a známost s jejím partnerem, která trvá po dobu devíti let, a který rovněž žije v České republice. Seznámili se spolu na, již tehdy pracoval v zahraničí, na nežil trvale, do společného pronajatého bytu v za ní dojížděl. Druh měl v ČR dlouhodobý pobyt, který však mu byl zrušen, momentálně mu bylo přiděleno překlenovací vízum na jeden rok. Porovnáním situace od poslední žádosti o mezinárodní ochranu z listopadu 2014 uvedla, že tato je ještě horší, protože válka na stále probíhá, nemá vůbec možnost kde bydlet. Sdělila, že by byla ochotna vrátit se na za okolností, kdyby na skončila válka a ekonomika se vrátila na normální úroveň, aby si na mohla najít bydlení, které by mohla sama zaplatit a mohla si najít práci. Tyto okolnosti potvrdila i v rámci pohovoru sepsaného s ní dne 13. 4. 2015.

Totožnost žalobkyně byla prokázána cestovním dokladem č. platným do dne 27. 11. 2023.

Právní názor Krajského soudu v Brně:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl dle zákonných podmínek dle § 51 odst. 1 věta první s.ř.s. bez nařízení jednání.

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).

V souvislosti s rozsudkem NSS ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003, www.nssoud.cz soud poukazuje na to, že „...poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1990 Sb., o pobytu cizinců na území ČR“.

V daném případě stěžejní skutečností, o kterou opřela žalobkyně opodstatněnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany, byla situace na území, která narušuje a ohrožuje život všech jejích obyvatel, svízelná ekonomická situace a snaha žít v České republice s jejím partnerem, který měl v ČR dlouhodobý pobyt, který je však zrušen a momentálně má překlenovací vízum na jeden rok. Byť žádost o udělení azylu podala již potřetí, tvrdila, že současná její situace je horší neboť i nadále probíhá válka na, navíc by neměla ve své vlasti ani zajištěno bydlení. Nicméně v případě, že by válečný stav byl ukončen, zlepšila se ekonomika, nevyloučila možnost návratu na

Žádost o udělení azylu v pořadí první podala v roce 2003, důvodem byla špatná ekologická situace v místě jejího bydliště na, zdravotní problémy, tíživá ekonomická a osobní situace. Rozhodnutím správního orgánu ze dne 30. 4. 2003, č. j. OAM-937/VL-07-K04-2003 ji azyl udělen nebyl. Na základě žaloby rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 5. 12. 2003, č. j. 30 Az 14/2003-24 byla žaloba zamítnuta. Žádost o udělení azylu v pořadí druhá byla podána dne 14. 11. 2014, jejím důvodem byla označena složitá situace na, snaha založit s přítelem rodinu na území ČR, nezáměr o návrat na Rozhodnutím správního orgánu č. j. OAM-602/ZA-ZA15-ZA15-2014 ze dne 11. 12. 2014, bylo řízení o žádosti zastaveno, neboť příslušným státem k posuzování žádosti jmenované bylo Polsko. Na základě žaloby rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 27. 3. 2015, č. j. 22 Az 1/2015-33 byla žaloba zamítnuta.

Správní orgán si zajistil k nynější žádosti o udělení mezinárodní ochrany podkladovou dokumentaci uvedenou v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Z informací, které měl žalovaný o aktuální situaci na k dispozici, dospěl soud k závěru, že žalobkyně nemohla ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu její rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by jí takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Žalobkyně potvrdila, že ve své vlasti žádné potíže, ať už se státními orgány, či z azylově relevantních důvodů, neměla. Sama uvedla, že z vlasti odjela, protože na je válka, neměla kde bydlet, ekonomická situace je špatná. Situaci na žalovaný zjistil ze shromážděných podkladů, podrobně ji vyložil v odůvodnění rozhodnutí, se zjištěnými skutečnostmi se soud ztotožňuje a v plném rozsahu na ně poukazuje.

Rovněž nebyly shledány ani důvody k udělení azylu dle § 12 odst. a) citovaného zákona, neboť nebylo prokázáno, že by jmenovaná byla pronásledována za uplatňování politických práv a svobod. Sama uvedla, že ona ani nikdo z její rodiny není člen žádné politické strany či jiné organizace a nikdy nebyl. V průběhu správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno usoudit, že by byla sama pronásledována za uplatňování politických práv a svobod, neuvedla jakékoliv veřejné aktivity, které by se daly považovat za uplatňování politických práv a svobod či jakýchkoliv potíží.

Pokud se týká žalobní námitky týkající se ekonomických problémů na, obavy, že nemá na kde bydlet a žít, i ekologické situace v důsledku jaderné havárie, nebylo možno její argumentaci přisvědčit, neboť se nejedná o skutečnosti, které by zakládaly důvod pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Soud se ztotožňuje s argumentací žalovaného, že žalobkyně má možnost se přestěhovat do jiné oblasti s méně škodlivým ekologickým stavem, což také v minulosti i jmenovaná již učinila, jestliže žila v pronajatém bytě ve městě v zakarpatské oblasti. Pokud se týká její argumentace ohledně ekonomických problémů, pak soud se plně ztotožňuje se zdůvodněním žalovaného vyjádřené v písemném právním stanovisku ze dne 19. 8. 2015, v němž je odkaz na rozsáhlou judikaturu Nejvyššího správního soudu, v níž kasační soud postavil na jisto právní názor k dané problematice.

Pokud se týká posouzení možnosti udělení azylu ve smyslu ust. § 13 zákona o azylu, ze správního řízení, sice z výpovědi žalobkyně nevyplývalo, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žadatelky ve smyslu tohoto ustanovení. S ohledem na

provedené důkazy tak nebyly shledány důvody pro udělení azylu dle citovaného právního ustanovení.

Důvody nebyly shledány ani k udělení azylu dle ust. § 14 citovaného zákona. V této souvislosti soud uvádí, že udělení azylu je na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Soudu nepřísluší přezkoumávat, zda zde byly humanitární důvody či nikoliv, to je věcí diskrečního oprávnění správního orgánu. Soud rozhodnutí o humanitárním azylu přezkoumává pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů. Protože správní orgán řádně zjistil, jak osobní situaci žalobkyně, zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situaci, přihlédl k jejímu věku, zdravotnímu stavu, zohlednil její socioekonomické zázemí a dospěl k závěru, že nebyly shledány okolnosti nasvědčující postupu dle ust. § 12 zákona o azylu. Soud v této souvislosti poukazuje např. i na rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, www.nssoud.cz, dle kterého „*v otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, soud vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (prejud. III ÚS 101/95)*“. Žalobkyně neuvedla žádné okolnosti, které by svědčily o tom, že její osobní a rodinná situace je nějakým způsobem výjimečná s ohledem na existenci okolností odůvodňující humanitární azyl. Nutno konstatovat, že žalobkyně se ani udělení humanitárního azylu nedomáhala. V rámci správního řízení nebyly zjištěny zvláštní zřetele hodné důvody pro udělení azylu podle citovaného právního ustanovení.

Závěr, že u žalobkyně nebyly shledány důvody k udělení azylu dle ust. § 14a odst. 1 a § 14a odst. 2 zákona o azylu správně žalovaný odůvodnil tím, že nezjistil žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že by žalobkyně na byla vystavena skutečně hrozcímu nebezpečí vážné újmy, tedy nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Je třeba podotknout, že žalobkyně neměla žádné potíže se státními orgány své země, nikdy nebylo, ani v současnosti není proti ní vedeno trestní stíhání. Neuvedla žádný zvláštní zřetele hodný důvod, proč by právě v jejím případě představovalo setrvání na vážnou újmu dle zmíněných ustanovení. Po posouzení hlavních motivů jejího odchodu z vlasti s ohledem na citované aktuální informační prameny se soud ztotožnil se závěrem žalovaného, že nebyly shledány důvody k rozhodnutí dle ust. § 14a odst. 1, 2 zákon o azylu, rovněž i ust. § 14b citovaného zákona. Je třeba zdůvodnit, že z výpovědi žalobkyně, ani z podkladů zjištěných správních orgánem nevyplývalo, že by v ČR byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobkyně ve smyslu ust. § 14b zákona o azylu. Nelze rovněž přehlédnout, že před vydáním napadeného rozhodnutí žalovaný shromáždil dostatečné množství podkladů, s nimiž se žalobkyně seznámila dne 26. 5. 2015, nevyužila možnosti jejich doplnění, omezila se toliko na konstatování o zhoršení situace na Ukrajině, o nedostatečném potravinovém zásobování a omezení autobusového spojení do jejich vesnice, což však zjistila z internetu. Za daného stavu nutno tak přisvědčit argumentaci žalovaného, že její námitka o nedostatečně zajištěných podkladech pro rozhodnutí, nedostatečně zjištěný skutkový stav věci je neopodstatněná a irrelevantní.

Optikou tohoto náhledu dospěl soud k závěru, že nebyly shledány důvody k udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, učiněný právní názor žalovaného byl podložen řádně zjištěným skutkovým stavem, správní orgán vycházel z dostatečně relevantních zpráv, které objektivně posuzovaly všechny rozhodné skutečnosti. Plně v intencích žalobních bodů se vypořádal jak s tvrzenými potížemi žalobkyně, tak i situací v zemi jejího původu. Za daného stavu proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému správnímu orgánu náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. prosince 2015

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová